

РЕШЕНИЕ

№ 3339

гр. София, 18.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 18.05.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **1463** по описа за **2012** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на ЗД [фирма] против решение от 18.01.2012г. на Софийски районен съд, 100 състав, постановено по НАХД № 11 193/2011г., с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-542/07.04.2011г. на заместник-председателя на КФН, ръководещ управление Застрахователен надзор.

Касаторът твърди, че обжалваното решение е неправилно като постановено в нарушение на материалния закон. Изложени са подробни доводи за: 1) нарушение при посочване на датата на нарушението, тъй като датата на подаване на справка в КФН не дата на извършване на административно нарушение; 2) Липса на основание за ангажиране на административнонаказателната отговорност на дружеството, тъй като спрямо него не е налице задължение за предоставяне на информация по реда на чл.294, ал.4 вр. с ал.1 от КЗ, а спрямо застрахователите по смисъла на чл. 8, ал.1, т.2 от КЗ. В заключение иска отмяна на решението и отмяна на НП.

Ответникът – Комисия за финансов надзор се представлява от юрк.С., който в съдебно заседание и в подробна писмена защита изразява становище за неоснователност на жалбата, иска отхвърлянето ѝ и потвърждаване решението на СРС. Доводите са за 1) правилно определяне момента на нарушението – представяне със закъснение информацията за сключени договори в КФН и правилен извод на СРС за съставяне на АУАН и НП съгласно всички изисквания на ЗАНН, 2) субект на задълженията по

чл.294 от КЗ са всички застрахователи, които извършват дейност посредством установяване като по арг. от §1, т.15 от ДР на КЗ това са и тези със седалище в Р България.

Участващият в съдебното производство прокурор от Софийска градска прокуратура счита, че решението на СРС следва да се потвърди като правилно и законосъобразно.

Административен съд, С. град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 ЗАНН и от надлежна страна.

При разглеждането ѝ по съществото на спора и след проверка на съдебния акт съгласно чл. 218 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН, настоящият касационен състав намира следното:

С обжалваното решение, СРС е потвърдил наказателно постановление № Р-10-542/07.04.2011г., издадено от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление Застрахователен надзор, с което на застрахователя ЗД [фирма] са наложени пет имуществени санкции в размер всяка по 1 000 лева на основание чл. 319, ал.1, т.2 от КЗ за нарушения на чл. 317а, ал. 3 от същия кодекс.

След анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства, съдът е установил от фактическа страна, че застрахователят е представил в КФН информация за сключени пет застрахователни договора по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите по реда на чл.294, ал.1 вр. с ал.1 от КЗ в периода след 53 до 153-тия ден от датата на тяхното сключване. За да потвърди наказателното постановление, СРС е намерил, че то е издадено от компетентен орган, при спазване изискванията на ЗАНН за съставянето и реквизитите на АУАН и НП, по приложението на материалния закон е приел, че правилно е ангажиранана административно наказателната отговорност на ЗК [фирма] в качеството му на застраховател. Приел е, че ЗД [фирма], имайки задължение по чл.317а, ал.3 от КЗ да представи в законоустановения срок необходимата информация за сключване на застраховката в КФН го е изпълнил със закъснение. СРС е направил извод и за правилност на размера на наложените в техния законоустановен минимум санкции.

Решението е постановено при неправилно приложение на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН – касационно отменително основание по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК, за което касационната инстанция следи служебно съгласно чл. 218, ал.2 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН. Съображенията за това са следните:

В процесния случай както в АУАН, така и в НП като нарушена норма е посочена чл. 317а, ал. 3 от КЗ. Така посочената норма не може да изпълнява функцията на нарушена норма по смисъла на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал.1, т. 6 от ЗАНН, тъй като в своята диспозиция не съдържа правило за поведение, нарушението на което от страна на застрахователя да обоснове налагането на административна санкция в размерите по чл. 319 от КЗ. Задължението за представяне на информация в КФН за сключените застрахователни договори по задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите и задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Р. България е разписано в чл. 294, ал. 4 от КЗ. Сроковете за изпълнение на това задължение са регламентирани в ал.1 на същата разпоредба. В този смисъл е и заглавието на санкционната норма чл. 317а от КЗ – „Отговорност за нарушения при предоставяне на информация по чл. 294”. Но тази норма не е посочена като нарушена

както в съставения АУАН по отношение на ЗД [фирма], така и в издаденото наказателно постановление. В текста на последното на два пъти изрично е отбелязано, че с описаното в обстоятелствената му част деяние санкционираният застраховател е извършил нарушение на чл. 317а, ал.3 от КЗ. Това е санкционната норма по смисъла на чл. 57, ал.1, т. 7 от ЗАНН, тъй като от една страна систематичното ѝ място е в ЧАСТ СЕДМА на КЗ „Административнонаказателни разпоредби”. От друга страна разпоредбата не регламентира конкретно задължение за предоставяне на информация пред КФН за сключените застрахователни договори по задължителни застраховки, от който и да е застраховател. Действително нормата е препращаща – към чл. 317а, ал.1 и ал.2 и към чл. 319 от КЗ относно вида и размера на наказанията. Но това не освобождава административнонаказващият орган и актосъставителят от задължението при съставянето на акта и налагането на санкцията да посочат конкретните законови разпоредби, които са нарушени в съответствие с описанието на деянието, датата, мястото на извършване и обстоятелствата, при които то е извършено. Изискванията по чл. 42, т.5 и чл. 57, ал.1, т. 6 от ЗАНН гарантират както правото на защита на нарушителя, така и съдебния контрол за законосъобразност относно наложеното административно наказание.

В процесния случай допуснатото нарушение при посочване на нарушената норма е пречка съдът да се произнесе по наличието на административно нарушение, което да подлежи на санкция по чл. 317а, ал.3 от КЗ, включително и по основния спор между страните в процеса – застрахователят по чл. 8, ал.1, т.1 от КЗ субект ли е на нарушението по чл. 294 от същия кодекс. СРС, в решаващият си състав е извел правните си изводи, че всеки застраховател по чл. 8 от КЗ носи отговорност, въз основа на разбиране, че самата санкционна разпоредба предвижда такова задължение, без да съобрази, че тази норма не предписва правило за поведение на застрахователя, а препраща към съответния ред и условия, дадени в други норми, непосочени в НП. В тази връзка административнонаказателната отговорност на касатора е обоснована по тълкувателен път, което е недопустимо по арг. от чл.46, ал.3 от ЗНА.

Д. на касатора относно неправилното посочване на датата на нарушението е основателен. От съдържанието на акта и НП е видно, че като дата на всяко едно от петте нарушения е посочена датата на подаване на информацията в КФН. Това не е датата на нарушение по смисъла на ЗАНН. Тази дата (изпълнителното деяние се изразява в бездействие, доколкото се свързва със задължение за срочно подаване на информация) би следвало да е различна за всеки от сключените застрахователни договори, тъй като 45 – дневният срок, за подаване на информация тече от различни начални моменти (разбира се за адресатите на това задължение). В случая не е проведено такова разграничение при описанието на нарушението и в този смисъл неправилни са изводите на съда за липса на порок в НП по отношение на описание на датата на извършване на нарушението, съставляващ нарушение на изискванията на чл. 42, т.3 и чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН.

За пълнота на изложението следва да се посочи следното принципно становище, споделяно от настоящия състав по въпроса за субекта на отговорността по чл.317а, ал.3 от КЗ: От сравнителния анализ на нормативната уредба на отчитането на информация от застрахователите за сключените застраховки ГО на автомобилистите разписана в КЗ (чл.294, 317а), в Правилника за устройството и дейността на Гаранционния фонд, в Наредба № 42 от 3.11.2010г., следва, че задължението за

предоставяне на информация както в Информационния център, така и в КФН за различните застрахователи е уредено в различни разпоредби на различните нормативни актове, създаващи уредбата, като задължен субект по чл. 294, ал.1 и ал.4 от КЗ в действащата му редакция са застрахователите, предоставящи застрахователни услуги посредством упражняване правото си на установяване или при условията на свободата на предоставяните услуги. И след като санкционната норма по чл. 317а от КЗ касае административнонаказателна отговорност за нарушения при предоставяне на информация по чл. 294 от КЗ, то касаторът в качеството си на застраховател по чл. 8, ал.1, т.1 от КЗ не подлежи на санкциониране на това основание. За застрахователите по чл. 8, ал.1, т.1 от КЗ е предвидено задължение да предоставят справки в Информационния център за сключените и прекратените застрахователни договори по задължителните застраховки "Гражданска отговорност" и "Злополука" по силата на чл. 4 от Правилника за устройството и дейността на Гаранционния фонд, но не и пред Комисията. Задължение за отчитане на всеки сключен договор по същите видове задължителни застраховки в Информационния център и в КФН до 24 часа от неговото сключване се съдържа и в нормата на чл. 4, ал.3 от Наредба № 42 от 3.11.2010г. за изграждането и поддържането на информационна система за оценка, управление и контрол на риска, в т.ч. за издаване на полици по задължителните застраховки по чл. 249, т. 1 и 2 КЗ (Загл. доп. - ДВ, бр. 55 от 2011г.), издадена от председателя на Комисията за финансов надзор, обн., ДВ, бр.90 от 16.11.2010г., изм. и доп., бр. 55 от 19.07.2011г. Не може да се приеме и че ЗД [фирма] е застраховател, който извършва застрахователна дейност в България посредством установяване и затова да е задължен по чл.294, ал.1 от КЗ. Понятията „посредством установяване” и „при условията на правото на установяване” се отнасят до реализиране на установени от правото на Съюза свободи (на движение и на установяване) и следва да се тълкуват и прилагат по смисъла, значението и за целите, произтичащи от това право. Установяването на територията на държава - членка (било чрез седалище, клон, представителство и т.н) е резултат от упражнено право на установяване (чл.49 от Д.) от застраховател, създаден и регистриран като правен субект в друга държава-членка на територията на РБългария и именно такъв застраховател има предвид чл.294, ал.1 вр. с чл.8, ал.1, т.2 от КЗ след като е определил задължения застраховател с уточнението „който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и/или задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Р. България посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги”. Дефиницията в §1, т.15 от ДР на КЗ идва да поясни формите на установяване в държава-членка на застрахователи от друга държава членка за целите на КЗ, а не да обедини дадените в чл.8, ал.1, т.1 и т.2 групи застрахователи под една обща дефиниция, заради седалището им. Именно от различния начин на създаване, съществуване и начина на предоставяне на застрахователните услуги е разграничението в отделните точки на чл.8, ал.1 на КЗ. Застрахователите по чл.8, ал.1, т.1 от КЗ са тези регистрирани по ТЗ и получили лиценз по реда и условията на КЗ и те както се посочи по-горе също спазват режим за отчетност на сключените от тях застрахователни договори за застраховка ГО и то при аналогичен режим на този по чл.294, ал.1 от КЗ, даден обаче за тях в цитираната подзаконова нормативна уредба. Следователно при настоящата нормативна уредба и нейното точно тълкуване при прилагане на административнонаказателната отговорност адресати на задължението по чл.294, ал.4 във вр. с ал.1 от КЗ са само застрахователите по чл.8, ал.1, т.2 от

Кодекса. И следователно отговорност по чл.317а, ал.3 от КЗ може да се търси само от тях. А санкционираният застраховател не е сред тези адресати.

По изложените съображения за допуснати съществени нарушения на чл.42 и чл.57 от ЗАНН и неправилно приложение на чл.317а, ал.3 от КЗ настоящият касационен състав намира, че решението на СРС следва да се отмени и вместо него да се постанови друго, по съществото на спора, с което наказателното постановление за наложени на основание чл. 317а, ал.3 от КЗ на ЗК [фирма] имуществени санкции да се отмени.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, Административен съд, С.–град, Четвърти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 18.01.2012г. на Софийски районен съд, 100 състав, постановено по НАХД № 11193/2011г. и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № Р-10-542/07.04.2011г. на заместник-председателя на КФН, ръководещ управление Застрахователен надзори.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.